

In Memoriam Zr. Wilma Hoitink, zoals voorgelezen door zus Louise Hoitink en broer Frans Hoitink tijdens de uitvaartplechtigheid op 19 december 2017 in Klooster Terhaghe, Eindhoven.

Mijn zus Louise en ik willen u graag iets vertellen over de jeugd van Zr Wilma en we hebben daarbij gebruik gemaakt van de aantekeningen, die Wilma zelf daarover heeft genoteerd.

In de zomer van het jaar 1928 werd er in Beltrum een meisje geboren, het zesde kind op boerderij Hoitink "op Scharenborg".

Op diezelfde dag kreeg zij de doopnamen Wilhelmina Johanna en werd Mine genoemd.

Een katholiek gezin in het dorp Beltrum met gewoonten en waarden voor die tijd, eenvoudig en hard werkend. Na Wilma kwamen er nog twee kinderen.

Toen Wilma 5 jaar was overleed haar moeder. Wilma herinnert zich haar als een lieve moeder, die veel ziek was.

Zij lag na haar overlijden beeldschoon opgebaard in een zwarte jurk en ze lag in een zwartgelakte kist in de voorkamer.

Ruim een jaar later is haar vader hertrouwd en werden er nog zes kinderen geboren, waarvan Louise en ik de oudste en de jongste zijn. Bewonderenswaardig is hoe onze moeder - háár tweede moeder - dit allemaal gedaan heeft.

Wilma doorliep de lagere school, jongens en meisjes zaten toen nog apart en zelfs de speelplaats was gescheiden door kippengaas.

Na die 6 jaren volgde een zevende en achtste klas om zich het huishouden eigen te maken en ook kreeg Wilma Duitse taalles.

Wilma kreeg het voorrecht om naar de kweekschool te gaan in Steenwijkerwold. Ze wilde graag in het onderwijs in.

Het was oorlogstijd, op de kweekschool werd honger geleden en er werden vanuit Beltrum voedselpakketten gestuurd. In 1944 werd het te gevaarlijk door bombardementen en alle leerlingen werden naar huis gestuurd. Op de boerderij was werk genoeg.

In de grote steden was hongersnood en veel mensen trokken naar het platteland. Zo kwam er bij ons een heel gezin uit Utrecht in het nieuwe kippenhok, dat we "Villa Toktok" noemden. Zij moesten ook eten.....

Er werden in die tijd dus heel wat pannenkoeken gebakken!!

Wilma hielp in het huishouden bij de familie Zemann en daarna in de kruidenierswinkel van Ribbers.

Haar jeugd tot 20 jaar werd sterk beïnvloed door de oorlog!

Ondertussen volgde ze verschillende cursussen, onder andere de Montessori- kleuteropleiding.

Er waren dorpsfeesten, toneelvereniging, uitgaan en verkering. In die tijd mochten de jongens gaan zwemmen in de "bekke", de meisjes mochten alleen maar pootjebaden. Een stuk zeep mee van moeder en de zaterdagse wasbeurt was weer klaar. Wilma heeft daarom nooit zwemmen geleerd.

Maar Wilma zocht méér. De wijde wereld trok haar. Weg uit het dorp! Ze had een adres gevonden op de missiekalender van Witte Zusters te Boxtel die in Afrika werkten. Maar hoe daar te komen?

Twee neefjes, een tweeling uit Beugen bij Boxmeer, op vakantie op de boerderij, moesten per trein terug naar huis. Marie, haar oudste zus, en zij gingen mee.

Daar een fiets geleend en naar Boxtel, zonder navigatie, hoe ver was het? Langs het vliegveld Volkel, nagefloten door de jongens.

Aangekomen in Boxtel belde ze aan bij het klooster in de Rechterstraat. Ze werd vriendelijk ontvangen door moeder-overste en ze kreeg een boterham. Wilma mocht er goed over nadenken en verder informeren in Maarn, het huis van de postulanten. Opgelucht fietste ze terug.

Nu nog aan vader vertellen!! Hij zei: "Wat bezielt je? Je bent nog jong en hebt door de oorlog je jeugd gemist". Zijn voorstel was nog twee jaar op de boerderij te blijven tot haar jongere zus haar taken over kon nemen. Deze tijd werd benut door te helpen met kraamzorg bij haar oudste zus Marie en verder te gaan met haar plannen. Vaak zocht zij toevlucht bij een icoon van Onze Lieve Vrouw van Altijddurende Bijstand in de zijkapel van de kerk te Beltrum.

Toen kwam het voorbereiden van de uitzet voor het klooster. Haar mooie lange haren werden afgeknipt.

De dag van vertrek brak aan, afscheid nemen van alles wat haar dierbaar was. In een taxi, met haar vader en moeder op naar Maarn. Daar werd gewisseld van kleding samen met de andere postulanten: een zwarte plooirok, jakje, pelerine en een vreemd tulen mutsje op het hoofd. Lachwekkend en ontspannend.

Naar de familie, een vluchtig afscheid, een laatste zwaai met betraande ogen.....

Verschillende landen bezocht ze daarna. Ze was in Engeland, Algiers en Rome, maar het definitieve afscheid van ons als broers en zussen was toen wij met z'n allen in een grote bus naar Esch gingen.....

Voor óns gevoel al een wereldreis, maar voor háár het begin van een leven in dienstbaarheid in Tanzania, gedragen door de grote wereldwijde congregatie van de Witte Zusters!